

Νικόλας Φράγκος

Επιμέλεια:

Δέσποινα Μπακοπούλου, Φιλολόγος

ΓΕ.Λ. ΜΑΡΑΘΩΝΑ

19/5/2021

Λύτρωση

Νεκρική αιθάλη απλώθηκε στο γαλανό ουρανό
Κάποιο πτώμα κάηκε στο μαρμάρινο καμίνι.
Χαρά και αγαλλίαση απλώθηκε στην πλάση,
που σήμερα το χώμα μετατράπηκε σε στάχτη.
Τραγική φιγούρα, η χήρα, έτσι είπαν οι γνωστοί.
Το τσιγάρο της σβήνει στο πορσελάνινο τασάκι.
Το χαμόγελο της έκρυψε στο μαύρο της το βέλο
και το δάκρυ χόρεψε με την πάχνη της αυγής.
Πόσο θα 'θελε πίσω να επιστρέψει,
σε εποχές που φάνταζαν απ' όνειρο βγαλμένες.
Τότε που στο δέντρο χάραξαν τον έρωτα τους,
και κάτω απ' τα άστρα, της φιλούσε τα μαλλιά.
Άραγε τα πουλιά τραγουδούσαν τότε για την δική της τραγωδία;
Τα επικείμενα βάσανα της, είχαν κάπου απογραφεί;
Το σώμα της φάνηκε να είναι ο πιο κατάλληλος καμβάς,
για του εκλιπόντα καλλιτέχνη το τέλειο έργο.
Η χήρα αντίκρισε το δέντρο.
Χάραξε πιο πάνω την λέξη «Ελευθερία».
Ανάσανε.

Ερμικοκοπίδες

Ερμαίου στήλη ορθώθηκε σε κείνο το δρομάκι,
Και ήταν καμάρι όλων τους, σαν αλαβάστρινο κοράκι.
Τον τάζαν, τον πότιζαν, σταυρουδάκι του φορούσαν,
μα σαν ξημέρωσε ξανά, το κεφάλι του θρηνούσαν.
Το αίμα νερό δεν έγινε.
Όσο και αν προσπάθησε, όσο και αν επέμεινε.
Έπηξε και θρόμβωσε, έγινε πίσσα εβένινη,
και κύλησε στο σώμα του αράχνη και πένθιμη.
Άγνωσται αϊ βουλαί τοῦ Ὑψίστου!
εἶπε μια μέρα ένας σοφός.
Μα των ανθρώπων τάς βουλάς
θαρρώ πως λησμονώ.

Πράσινη Θαλασσινή

Μια θάλασσα πλατιά

Πράσινη, σαν τα μάτια της αλμυροχτυπημένης νεανίδος

Που ο άνεμος λυσομανάει στην πλούσια κόμη της

Και την κοπανά στα βράχια του γιαλού.

Το άλλοτε καστανόξανθο κορμί της

Που θύμιζε στάχυ στα τέλη του Ιούνη

Τώρα μένει πανιασμένο κι άχαρο

Με το κύμα να προσπαθεί να δώσει χάρη

στα τσακισμένα της τα άκρα.

Μία θάλασσα πλατιά,

Πράσινη, σαν τα μάτια της αλμυροχτυπημένης νεανίδος

Που το δειλινό ήρθε μια ώρα αρχύτερα,

Και στου σελασφόρου κούρου την προδομένη αγάπη

Αυτή έδωσε τέλος.